

[Miljøministeren]

at tage de langsigtede perspektiver, der her kan være grund til at se på, op til drøftelse.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Det er blot i anledning af miljøministerens ord om, at ministeren naturligvis havde taget denne sag meget alvorligt. Ja men, hr. minister, det må jeg så tage til efterretning, og det tror jeg gerne på, men så må jeg samtidig sige, at jeg synes, ministeren og hans embedsmænd har haft en meget uheldig hånd i denne sag og udøvet et meget dårligt skøn, for realiteten er jo den, at man, indtil vi fik denne debat i dag, intet har foretaget sig for at reddykke de principielle og dybtliggende problemer, som vi fra flere sider i folketinget har rejst. Nu bliver der altså sagt, at man har brug for en redegørelse, og vi har brug for nogle meget principielle og vanskelige forhandlinger i udvalget, men det er først i dag. Hvorfor efter så mange måneder, hr. minister?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne spørge hr. Estrup, hvilken baggrund jeg skulle have for at gribe ind i en sag, som af de kompetente myndigheder er behandlet fuldstændig i overensstemmelse med lovbestemmelser.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg skal ikke forlænge denne debat yderligere, men blot bede ministeren om, når vi nu har afsluttet debatten, stille og roligt at læse den artikel fra Juristen for 1984 igennem, som jeg citerede før. Der er problemerne af-dækket, hr. minister, og jeg tror, at nogle af ministerens embedsmænd kender dem. Det er to år siden.

Løvig Simonsen (S):

Jeg synes faktisk, at denne første behandling har udviklet sig til en form for udvalgsbehandling. Det skal jeg i og for sig beklage.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Hagen Hagensen for den retlige belæring. Jeg forstår godt, at hr. Hagen Hagensen holder sig til det formelle. Men var det nu ikke en idé at holde sig til det reelle? Jeg spurgte nemlig ministeren i mit første indlæg, om det ikke er sådan,

at den offentlige høring vedrørende regionplaner, kommuneplaner og lokalplaner er en tilkendegivelse af, at man skal høre på de meninger, der kommer, og selvfølgelig tage hensyn til de indsigelser, der er.

Jeg vil ikke spørge hr. Hagen Hagensen, om han mener, at det er den rette beslutning, flertallet har truffet i kommunalbestyrelsen på Frederiksberg. Men man kunne i og for sig spørge sig selv, om ikke det, der er foregået her, hvor stopklodserne i forhold til fredningsstyrelsen og i forhold til hovedstadsrådet ikke har fungeret normalt, gør det nødvendigt – og det forstod jeg at også hr. Hagen Hagensen og ministeren var enige i – at se på nogle ting. Det gør vi så, og det er jeg glad for at vi gør, helt klart. Jeg er også glad for, at det så tydeligt kommer frem, at de bygninger er bevaringsværdige, uanset hvad hr. Hagen Hagensen skulle mene om det. Jeg forstod, at ministeren i hvert tilfælde var enig med fredningsstyrelsen, der har tilkendegivet, at de fortsat var bevaringsværdige.

Jeg skal ikke gå ind i diskussionen om det formelle, for det kommer vi jo til under udvalgsarbejdet, men jeg vil gerne sige følgende: hvis man, som ministeren også sagde her, er enig i, at der skal ses på nogle af de forhold, som er påpeget i de første tre elementer, må der da også for ministeren opstå det problem, at man står med nogle mennesker, som på baggrund af de rejste sager har påpeget nogle svagheder i vort system, svagheder, som vi gerne vil rette, men blot ikke rette for de mennesker, der har påpeget dem. Er det rimeligt? Nej.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil forlade materien, der har været til debat her, og gå over til det, det egentlig vedrører.

Det, som hr. Løvig Simonsen kaldte for det formelle og ikke det reelle, er faktisk det reelle i denne sag, nemlig at der er handlet helt overensstemmende med, hvad der er lov, og hvad der på grundlag af lov er blevet til. Det er det reelle i sagen. Det kan man også godt kalde formelt, men det er kendsgerninger.

Dette høje ting bruger lang tid på at drøfte denne sag. Det kan der måske også være grund til, men det blev nævnt før, at der var